

Arrest

nr. 89 535 van 11 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt op 30 november 2011 België binnen en dient een asielaanvraag in op 1 december 2011.

Op 1 december 2011 wordt verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken en wordt de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ingevuld.

Op 10 januari 2012 ontvangt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vragenlijst en op 3 mei 2012 wordt verzoeker opgeroepen voor gehoor.

Op 24 mei 2012 wordt verzoeker gehoord bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 28 juni 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Mingora, Swat. U zou in Swat gewoond hebben tijdens het kortstondige Talibanbewind. U zou het een aantal keren met de Taliban aan de stok gekregen hebben en dit omwille van hun strikte regels. U zou door hen geslagen en gewaarschuwd zijn. Uw naam zou tijdens een radio-uitzending vermeld zijn. De Taliban zou uw identiteitsgegevens op een lijst gezet hebben. Ook zou de Taliban een deel van uw huis als gevangenis gebruikt hebben. In mei 2009 zou u de regio ontvlucht zijn. U vluchtte met uw familie naar Kherabad, waar jullie als vluchtelingen geregistreerd werden. Hierna verbleven jullie bij een oom te Lanaspoor. In december 2009 zou u teruggekeerd zijn naar Mingora. Uw winkel zou te lijden hebben gehad onder de gevechten. De Taliban zou de regio verlaten hebben, maar u zou schrik hebben dat de regering te weten kwam dat u banden had met de Taliban. Hoewel er geen directe aanwijzingen waren dat de Taliban u zou zoeken zou u in februari 2010 naar Karachi gegaan zijn. U zou hier in een fabriek gewerkt hebben. In december 2010 zou u van uw vader vernomen hebben dat de overheid u geen problemen gaf, dus zou u teruggekeerd zijn naar Mingora. U zou uw papier- en boekwinkel heropend hebben. Toen de regering de lokale scholen gratis boeken en schriften gaf, zouden uw zaken slecht gegaan zijn. In september 2011 zou u in Lahore geweest zijn om voorraden in te kopen voor uw winkel, toen u het nieuws kreeg dat overheidsagenten in burger uw huis waren binnengevallen, op zoek naar u. U zou naar Karachi gegaan zijn, waar u een maand verbleef. Op 18 of 19 oktober 2011 zou u Pakistan verlaten hebben. U zou over land door Iran en Turkije naar Europa gereisd zijn. Op 1 december 2011 diende u een asielaanvraag in België in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een identiteitskaart en een USB- stick voor met hierop filmpjes met een algemene inhoud. Na uw gehoor stuurde u volgende documenten op: uw lidmaatschap van de kamer van koophandel, uw schoolcertificaat, uw domiciliëring, foto's, Pakistaanse vluchtelingendocumenten, een vertaling van uw huwelijksakte, een verklaring van uw echtgenote, de geboorteaktes van uw kinderen, een attest i.v.m. uw zaak.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U verklaarde dat de Pakistaanse autoriteiten u zouden zoeken wegens uw banden met de Taliban in het verleden. De Taliban heeft uw thuisregio verlaten na het succesvolle militaire offensief in 2009. Er kan geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u gedurende het kortstondige Talibanbewind in Mingora, Swat verbleef. Dat u hierdoor nu door de Pakistaanse autoriteiten gezocht zou worden is echter ongeloofwaardig. Alle inwoners van Swat leefden immers een tijdje onder de Taliban en dienden hun regels op te volgen en hen te ondersteunen. De Taliban legde met medeweten en goedkeuring van de Pakistaanse regering de Islamitische sharia- wetgeving op. Het is echter ongeloofwaardig dat elke inwoner van de Swat hierom vervolgd zou worden door de Pakistaanse autoriteiten. U beweerde dat dit bij u toch het geval is, maar hier kan maar weinig geloof aan worden gehecht. U verklaarde dat u na de strijd om Swat, eind 2009 terugkeerde naar Swat. Ook beweerde u dat verschillende collaborateurs door de autoriteiten opgepakt werden, en dat u hetzelfde lot vreesde. Het is echter ongeloofwaardig dat de autoriteiten u pas twee jaar na de bevrijding van Swat zouden komen zoeken wegens collaboratie. Gedurende deze tijd leefde u met periodes openbaar in Swat. U registreerde uw winkel, u kreeg een nieuwe identiteitskaart, allemaal zaken waar de autoriteiten van op de hoogte waren (gehoorverslag CGVS p. 4, 6). U beweerde dat u uit vrees een jaar in Karachi verbleef, maar u diende aan te geven dat er bij uw vertrek naar Karachi geen enkele aanwijzing was dat u gezocht werd door de autoriteiten en ook bij uw terugkeer naar Swat een klein jaar later, wees niets er op dat de autoriteiten u zochten (gehoorverslag CGVS p. 8). Het is dan ook opmerkelijk dat de regering een jaar na uw terugkeer u plots toch thuis zou komen zoeken, juist op het moment dat u in Lahore was. U gaf aan niets zeker te weten over de reden waarom u gezocht werd, u had enkel vermoedens (gehoorverslag CGVS p. 9). U heeft ook geen enkele moeite genomen om u te informeren. Ook legt u geen enkel bewijsstuk voor dat u daadwerkelijk door uw autoriteiten gezocht zou worden. U gevraagd naar hoe het

nu gaat met uw familie, gaf u aan dat het hen goed ging. Men zou kunnen verwachten dat als u daadwerkelijk gezocht werd, ze lastiggevalen werden door de autoriteiten. U verklaarde zelfs in contact te staan met uw familie vanuit België, maar nergens uit jullie gesprekken bleek dat u problemen kende, jullie zouden het enkel over normale zaken aan de telefoon hebben (gehoorverslag CGVS p. 2, 3). Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u Pakistan diende te verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging door de Pakistaanse autoriteiten.

Wat betreft uw vluchtroute, dient eveneens te worden opgemerkt dat uw verklaringen stereotiep, vaag en ongeloofwaardig overkomen. U verklaarde de moeilijk en zware route over land genomen te hebben, maar uw beschrijving hiervan kwam niet doorleefd over. Zo kon u geen enkele stad of dorp noemen die u na Quetta, Pakistan passeerde (gehoorverslag CGVS p. 5). U wist niet waar u de grens tussen Pakistan en Iran overstak, u kende geen enkele plek in Iran bij naam en u wist niet waar in Turkije u geweest bent. U verklaarde in Griekenland op een trein gestapt te zijn tot Brussel- Zuid, maar u kon geen enkel land, stad of dorp noemen waar u langs zou gekomen zijn op zo'n lange treinreis. U wekt dan ook de sterke indruk dat u op een andere manier en mogelijks op een ander moment Pakistan verlaten heeft. Dit vermoeden wordt versterkt door uw verklaringen over uw paspoort. U gevraagd naar de reden dat u een paspoort had aangevraagd gaf een heel verwarrend antwoord: u beweerde vervolgens het paspoort zonder reden, voor de lol, voor een internationale reis of voor de "umrah" (kleine bedevaart) aangevraagd te hebben, zonder dat u kon verduidelijken waar het paspoort nu eigenlijk voor diende (gehoorverslag CGVS p. 4, 5). Uw bewering dat het paspoort werd afgenomen door uw agent daar het u problemen kon geven, strookt niet met uw bewering dat u illegaal over land reisde; voor deze reis had u immers geen paspoort nodig, waardoor uw smokkelaar het ook niet diende af te nemen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beschrijving van uw vluchtroute en aldus heeft het CGVS ook geen zicht op uw werkelijke datum van vertrek uit Pakistan.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Hoewel u uit deze regio komt diende u aan te geven dat de Taliban niet langer in Swat zit (zie gehoorverslag CGVS) en uw vrees voor uw autoriteiten was niet geloofwaardig. Bovendien bleek uit uw verklaringen dat u in het verleden reeds gedurende langere periodes buiten de Swat verbleef en een leven wist op te bouwen (o.a. in Karachi). Niets staat uw terugkeer naar Pakistan dan ook in de weg.

De door u voorgelegde USB- stick voegt niets wezenlijks toe aan uw asiëldossier, daar uit uw verklaringen blijkt dat de inhoud algemeen van aard is (gehoorverslag CGVS p. 10). Uw identiteitskaart kan uw identiteit staven, maar meer niet. Ook de documenten die u later toevoegde ondersteunen uw vrees niet. Uw zakelijke documenten uit Swat worden niet ontkend, ze wijzen er enkel op dat u zaken deed in Swat. Ook uw familiale documenten voegen niets wezenlijks toe aan uw asiëldossier en kunnen op zich dan ook aanvaard worden. De foto's voegen niets toe daar het CGVS onmogelijk kan achterhalen onder welke omstandigheden ze genomen zijn. Uw Pakistaanse vluchtelingendocumenten ondersteunen uw bewering dat u een tijdlang een interne vluchteling in Pakistan was. U gaf echter aan dat er aan deze situatie een einde is gekomen, doordat de regering de Taliban uit uw thuisregio verdreef, waarna u terugkeerde naar Swat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert volgende middelen aan:

"Eerste middel: Geen toekenning van de vluchtelingenstatus - schending van art 48/3 Vreemdelingenwet Eerste onderdeel - De CGVS stelt ten onrechte dat het asiërelaas van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn en tegenstrijdigheden zou bevatten

Het blijkt duidelijk en ontegensprekelijk uit het asiërelaas van verzoeker dat zijn problemen in het land van herkomst hun oorsprong vinden in de vermeende banden van verzoeker met de Taliban en verzoeker hiervoor wordt gezocht door de Pakistaanse autoriteiten. Aangezien de Taliban nog steeds over een sterke invloed beschikt in de regio en tegen alle effectieve en vermeende leden er nog steeds

een felle klopjacht wordt gevoerd door de Pakistaanse autoriteiten, is er geen reden om aan te nemen dat verzoeker geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Pakistan.

Het CGVS herneemt in de motivering van de bestreden beslissing de feitelijke uiteenzetting van Verzoeker, en volstaat met de vermelding dat dit ongeloofwaardig overkomt. Verzoeker merkt op dat onder druk van emotionele en andere omstandigheden het niet aan verzoeker kan worden verweten niet alle gebeurtenissen perfect te kunnen herinneren en deze perfect in de tijd te kunnen situeren. Van deze omstandigheden is effectief sprake vanwege de vervolging door de Pakistaanse autoriteiten en de familiale spanningen die dit met zich meebrengt. Het CGVS houdt hiermee geen rekening en toetst het gedrag van de personen in het asielrelaas van Verzoeker aan dat van rationeel handelende personen. De context is in casu echter compleet anders, zodat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker overeind blijft en het gedrag van verzoeker in het bijzonder niet kan worden afgedaan door het CGVS als ongeloofwaardig.

Verzoeker wist tijdens het gehoor op het CGVS een groot aantal details te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van zijn asielrelaas. Dat verzoeker niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te verstrekken impliceert niet dat het asielrelaas van verzoeker als zodanig als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd. Bovendien komt het asielrelaas van verzoeker als duidelijk doorleefd naar voren.

Tweede onderdeel - Het CGVS stelt ten onrechte dat verzoeker onvoldoende informatie zou hebben aangedragen tot ondersteuning van zijn asielrelaas

Verzoeker wist tijdens het gehoor op het CGVS een groot aantal details te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van zijn vertrek uit Pakistan. Dat verzoeker niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te verstrekken impliceert niet dat het asielrelaas van verzoeker als zodanig als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd. Bovendien komt het asielrelaas van verzoeker als duidelijk doorleefd naar voren.

Verzoeker heeft alle redelijke inspanningen geleverd om documenten aan te brengen tot ondersteuning van zijn asielrelaas, en het CGVS dient naast de neergelegde documenten de asielaanvraag van verzoeker ook te beoordelen in het licht van zijn afgelegde verklaringen voor het CGVS. Het asielrelaas van verzoeker is in zijn geheel bekeken coherent, plausibel en stemt overeen met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat het asielrelaas van verzoeker geloofwaardig is en blijft. Bijgevolg is het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier van verzoeker geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen. Zelfs zonder documenten moet het mogelijk zijn om op basis van de mondelinge verklaringen te worden erkend.

Het blijkt duidelijk en ontegensprekelijk uit het asielrelaas van verzoeker dat zijn problemen in het land van herkomst hun oorsprong vinden in de vermeende banden van verzoeker met de Taliban en verzoeker hiervoor wordt gezocht door de Pakistaanse autoriteiten. Aangezien de Taliban nog steeds over een sterke invloed beschikt in de regio en tegen alle effectieve en vermeende leden er nog steeds een felle klopjacht wordt gevoerd door de Pakistaanse autoriteiten, is er geen reden om aan te nemen dat verzoeker geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Pakistan.

Het asielrelaas van verzoeker is in zijn geheel bekeken coherent, plausibel en stemt overeen met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat het asielrelaas van verzoeker geloofwaardig is en blijft.

Derde onderdeel - Het CGVS stelt ten onrechte dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde vluchtroute

De verklaringen van verzoeker inzake de reisweg zijn irrelevant aangezien de hoedanigheid vluchteling moet worden beoordeeld in functie van de problemen van verzoeker in zijn land van oorsprong en de criteria van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève.

Bijgevolg kunnen de beweerdelijk ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker betreffende zijn vluchtroute niet als basis dienen voor de afwijzing van de asielaanvraag van verzoeker.

Tweede middel: Geen toekenning van subsidiaire bescherming - schending van art 48/4 Vreemdelingenwet

Verzoeker is afkomstig uit Pakistan en heeft bij indiening van zijn aanvraag tot asiel uitdrukkelijk verklaard dat zijn leven in gevaar is.

Het statuut van subsidiaire bescherming werd ingevoerd door de zogenaamde "kwalificatierichtlijn", Richtlijn 2004/83. De criteria voor toekenning van het statuut werden overgenomen in art. 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming naar Belgisch recht zijn (artikel 48/4 §1 Vreemdelingenwet):

De vreemdeling komt niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking en kan geen beroep doen op art. 9 ter Vreemdelingenwet;

Er moeten zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen, en dat hij niet onder de uitsluitingsgronden valt.

De term "reëel risico" dient te worden gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van art. 3 EVRM.

Wanneer er sprake is van een gegronde vrees voor ernstige schade om een niet in het Verdrag van Genève genoemde reden (en wanneer de gegronde vrees voor ernstige schade geen situatie betreft die valt onder toepassing van de bijzondere procedure in artikel 9 ter Vreemdelingenwet) wordt de verzoeker geacht anderszins internationale bescherming nodig te hebben en zal hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Ernstige schade bestaat uit (art. 48/4 §2 Vreemdelingenwet):

Doodstraf of executie;

Foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst;

Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen (art. 48/5 § 3 Vreemdelingenwet).

Recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, dat het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen vooraleer er subsidiaire bescherming kan worden toegekend, en dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending.

Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Pakistan trieste realiteit, en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Pakistan is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook het CGVS hiervan op de hoogte dient te zijn. Ter illustratie haalt verzoeker de volgende internetartikelen aan van Amnesty International waar de actuele situatie in Pakistan gedetailleerd wordt beschreven:

(...)

BRON: AMNESTY INTERNATIONAL - ANNUAL REPORT 2012 - PAKISTAN

<http://www.amnesty.org/fr/region/pakistan/report-2012>

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk en ontegensprekelijk dat wanneer verzoeker zou terugkeren naar Pakistan er een reëel risico is van ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van de lokale autoriteiten kan, of wegens dat risico, wil stellen. Bijgevolg dient de vraag van verzoeker tot subsidiaire bescherming gegrond te worden verklaard, en minstens in overweging te worden genomen.

Derde middel: Foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst - schending van art 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM)

België mag dan al, overeenkomstig vaststaande beginstelen van internationaal recht, het recht hebben de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te regelen en deze regelgeving toe te passen, zij dient daarbij in al haar nationale beslissingen en daden de verdragsbepalingen, inclusief art. 3 EVRM, te respecteren.

Overeenkomstig art. 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling behelst één van de meest fundamentele waarden van de democratische samenleving.

Art. 3 EVRM verbiedt drie verschillende zaken, nl. folteringen, onmenselijke behandelingen of straffen, en vernederende behandelingen of straffen. Deze drie begrippen mogen dan al een eigen, afzonderlijke betekenis hebben, zij zijn nog steeds in één verbodsbepalingen opgenomen. Dit impliceert dat art. 3 EVRM is geschonden vanaf het ogenblik dat men tot de conclusie komt dat er sprake is van een vernederende behandeling (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004,130).

Er kan sprake zijn van een onmenselijke behandeling indien het een ernstige vorm van lijden betreft. De mishandeling dient een minimumdrempel te overstijgen. Daarbij kan het zowel gaan om puur lichamelijke letsels als ernstige psychische en psychologische moeilijkheden. Ook een loutere bedreiging met handelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM kan, indien de bedreiging voldoende echt

en onmiddellijk is, een onmenselijke behandeling uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004,138).

Opdat een behandeling of straf binnen het toepassingsgebied van art. 3 EVRM zou vallen, moet de behandeling of straf een minimale graad van ernst bezitten. Deze minimumdrempel is evenwel variabel en hangt af van de concrete omstandigheden van de zaak, d.i. de duur en de wijze van uitvoering van de straf of de behandeling, de fysieke en geestelijke gevolgen, de leeftijd, het geslacht en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 130). Bovendien dient art. 3 EVRM te worden geïnterpreteerd in het licht van de "actuele levensomstandigheden" (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 131).

Het werd bovendien door het Hof bevestigd dat handelingen binnen de draagwijdte van art. 3 EVRM kunnen vallen, ook al laten zij geen medisch vaststelbare fysieke of psychologische letsels na. Zelfs in de meest moeilijke omstandigheden, zoals de strijd tegen het terrorisme en de georganiseerde misdaad, verbiedt art. 3 EVRM in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandeling of straffen ((J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 145).

Een staat die uitlevert of uitzet kan, hoewel hij zich zelf niet schuldig maakt aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, alsnog verantwoordelijk zijn voor een schending van art. 3 EVRM en dit wegens de (politieke) situatie in het land waarheen uitgewezen of waaraan uitgeleverd wordt (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 197). Men spreekt ter zake over de "extra-territoriale werking" of de "externe universaliteit" of nog de "reflexwerking" van art. 3 EVRM.

De Commissie neemt sinds geruime tijd aan dat de uitlevering of uitzending een schending van art. 3 EVRM kan opleveren indien er ernstige en gerechtvaardigde redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling in het land waarheen hij wordt uitgezet of waaraan hij wordt uitgeleverd, aan foltering of mensonterende behandeling zal worden blootgesteld. Deze vaste Commissierechtspraak werd door het Hof bevestigd in het arrest Soering v. United Kingdom (1989) (mbt uitlevering) en in het arrest Cruz Varas and Others v. Sweden (1991) (mbt uitzetting) (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004,197).

Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Pakistan trieste realiteit, en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Pakistan is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook het CGVS hiervan op de hoogte dient te zijn. Door afwijzing van de asielaanvraag van verzoeker wordt hij de facto gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Pakistan. Hierdoor wordt art. 3 EVRM geschonden.

Vierde middel: Gezamenlijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"

Volgens een niet-geschreven grondrecht, dient iedere administratieve rechtshandeling gedragen te worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden deugdelijke motieven. De materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt bovendien in dat iedere bestuurshandeling moet ondersteund worden door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van het wettigheidsstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd . In de woorden van de Raad van State, afdeling administratie, luidt het:

"Overwegende dat de materiële motiveringsplicht vereist dat elke administratieve rechtshandeling op motieven gesteund is waarvan het bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen" .

De materiële motiveringsplicht is aldus een technisch-juridisch middel om de (interne) wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken. De motievencontrole bestaat achtereenvolgens uit het onderzoek naar (i) het bestaan van de motieven, (ii) naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, (iii) naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en, (iv) naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Hierbij moet worden opgemerkt dat de motieven, of beweegredenen, van een beslissing de feiten zijn die de auteur van de handeling tot het stellen ervan hebben bewogen. De motieven zijn met andere woorden de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen. De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer zij ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan , of het bestaan van die motieven niet bewezen is .

Ingevolge het door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit te oefenen wettigheidscontrole kan een administratieve rechtshandeling worden vernietigd omwille van een onvoldoende zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring, of nog, omwille van een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen.

Verzoeker meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens, de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van Verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen" vloeit voort uit de schending van voorgaande middelen.

Besluit: Verzoeker voldoet aan de criteria om als vluchteling te worden erkend, minstens aan de criteria om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming."

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe documenten toegevoegd.

2.2.1 Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij niet aannemelijk maakt een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te hebben of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming omwille van volgende redenen:

- er kan geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij tijdens het kortstondige Talibanbewind in Mingora, Swat, verbleef. Het is echter niet geloofwaardig dat hij daardoor nu door de Pakistaanse autoriteiten zou worden gezocht: alle inwoners van Swat leefden toen onder de Taliban en het is ongeloofwaardig dat de autoriteiten verzoeker pas twee jaar na de bevrijding van Swat zouden komen zoeken wegens collaboratie. Gedurende die tijd leefde verzoeker met periodes openbaar in Swat, en toen hij verhuisde naar Karachi is er geen enkele aanwijzing dat hij gezocht werd door de autoriteiten, evenmin bij zijn terugkeer naar Swat een jaar later. Verzoeker kan geen concrete reden opgeven waarom hij gezocht werd en heeft geen moeite genomen om zich te informeren, hij legt geen bewijsstuk voor dat hij gezocht wordt door de autoriteiten. Uit zijn contacten met zijn familie blijkt niet dat zij lastig gevallen werden omwille van verzoeker of dat verzoeker problemen kende. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij Pakistan diende te verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging vanwege de Pakistaanse autoriteiten;
- inzake zijn vluchtroute komen verzoekers verklaringen stereotiep, vaag en ongeloofwaardig over, waardoor de indruk gewekt wordt dat verzoeker op een andere manier en mogelijks op een ander moment Pakistan verlaten heeft. Over zijn paspoort legde verzoeker verwarrende verklaringen af;
- er wordt erkend dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, het gaat echter om een lokaal conflict, hoewel verzoeker uit deze regio komt, erkende hij dat de Taliban niet langer in Swat is en is zijn vrees voor de autoriteiten ongeloofwaardig. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij reeds gedurende langere periodes buiten de Swat verbleef en er een leven wist op te bouwen, niets staat zijn terugkeer naar Pakistan in de weg;
- de door verzoeker voorgelegde USB-stick voegt niets wezenlijks toe aan verzoekers asiëldossier en de overige door hem voorgelegde documenten evenmin.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve

rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 juni 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.2.3. Verzoeker verklaart dat eventuele tegenstrijdigheden en het niet kennen van details te wijten zijn aan de emotionele druk zodat zijn asielrelaas niet zomaar als ongeloofwaardig kan worden bestempeld. De omstandigheid dat niet al zijn documenten up-to-date zijn, is volgens verzoeker geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen. Verzoeker stelt dat hij gezocht wordt door de Pakistaanse autoriteiten omwille van zijn vermeende banden met de Taliban. Verzoeker meent dat de verklaringen inzake zijn reisweg irrelevant zijn en niet als basis kunnen dienen voor de afwijzing van zijn asielaanvraag. Inzake de subsidiaire bescherming meent verzoeker dat het volstaat aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van het land, dat er in Pakistan voortdurende mensenrechtenschendingen zijn en dat uitwijken naar een andere regio binnen Pakistan geen optie is. Verzoeker verwijst in dit verband naar internetartikelen van Amnesty International over de actuele situatie in Pakistan (annual Report 2012). Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Ten slotte voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

2.2.4. Verzoeker maakt zijn problemen met de Pakistaanse autoriteiten niet aannemelijk. Zelfs van een asielzoeker die onder emotionele druk staat, kan worden verwacht dat hij een coherent en samenhangend relaas kan vertellen over zijn vluchtmotieven. *In casu* is niet het probleem dat verzoekers relaas onsamenhangend zou zijn of behept met tegenstrijdigheden, maar wel dat verzoekers verklaringen dat hij gezocht zou worden door de Pakistaanse autoriteiten, ongeloofwaardig zijn. Verzoeker gaat niet in op de vaststellingen van de commissaris-generaal dat alle inwoners van Swat toen onder de Taliban leefden en dat het ongeloofwaardig is dat de autoriteiten verzoeker pas twee jaar na de bevrijding van Swat zouden komen zoeken wegens collaboratie, twee jaar waarin verzoeker met periodes openbaar leefde in Swat en waarin hij verhuisde naar en terug kwam uit Karachi. Ook in het verzoekschrift verduidelijkt verzoeker niet wat de concrete reden zou zijn waarom hij gezocht werd en legt hij geen bewijsstukken hiervan voor. Tevens wordt vastgesteld dat uit zijn contacten met zijn familie niet blijkt dat verzoeker of zijn familie in Pakistan problemen zouden hebben.

De loutere opmerking dat de verklaringen inzake zijn reisweg irrelevant zijn, kan niet worden aangenomen. De reisweg, het moment van vertrek en van toekomen in België zijn immers van essentieel belang. Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij van zijn reisweg, hij toont niet aan wanneer hij zijn land verlaten heeft noch wanneer hij in België is aangekomen. Ook de omstandigheid dat verzoeker geen aanvaarbare verklaringen aflegde over zijn paspoort, zijn geen gunstige indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Inzake de subsidiaire bescherming verwijst verzoeker louter naar een rapport van Amnesty International van 2012, zonder dit op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Hij ontkracht hiermee geenszins wat de commissaris-generaal stelt inzake het interne vluchtalternatief van verzoeker en het feit dat verzoeker reeds ongestoord in Karachi heeft verbleven.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c stelt de Raad ten slotte vast dat de verwerende partij erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Evenwel blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Met recht besluit de commissaris-generaal dan ook dat aangezien verzoeker erkent dat de Taliban niet langer in Swat zit, verzoekers vrees voor de Pakistaanse autoriteiten ongeloofwaardig is en verzoeker reeds in het verleden gedurende langere periodes buiten de Swat verbleef (in Karachi), niets er op wijst dat verzoeker zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen. Luidens artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van verzoeker redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij in dat deel van het land blijft.

2.2.5. Wat betreft de argumentatie van verzoeker met betrekking tot artikel 3 van het EVRM stelt de Raad dat, niettegenstaande het gegeven dat hij in het raam van zijn bevoegdheid, bepaald in artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet geen uitspraak doet over een terugleidingsmaatregel en aldus niet vermag artikel 3 van het EVRM rechtstreeks te toetsen (RvS 3 juli 2007, nr 173.134), het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst *in casu* kan onderzoeken in het raam van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, is er echter toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs (RvS 24 januari 2007, nr.167.854). Uit voorgaande bespreking is gebleken dat verzoeker er niet in is geslaagd zijn ongeloofwaardige verklaringen aannemelijk te maken, zodat hij zich niet op de elementen van dat relaas kan steunen teneinde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b aannemelijk te maken.

2.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de verhoorverslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken en van het Commissariaat-generaal en dat verzoeker tijdens die gehoren de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoeker ondertekende het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij te kennen gaf dat de door hem verstrekte inlichtingen oprecht zijn. Hij maakte geen opmerkingen betreffende het gehoor bij het Commissariaat-generaal.

De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS nr. 169.222 van 21 maart 2007). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

De Raad beaamt de bestreden beslissing en neemt de motieven ervan over.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET